

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 14, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1130](#) 11-07-2025

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:754](#) 04-07-2025

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:702](#) 20-06-2025

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:4135](#) 01-07-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:3922](#) 26-06-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:1195](#) 25-06-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:3819](#) 24-06-2025

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:4296](#) 07-07-2025

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:3985](#) 16-06-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:2765](#) 11-06-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:7298](#) 10-06-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:11394](#) 17-04-2025

RECHTSPRAAK

Na een eerdere verlenging wordt het verzoek tot verlenging van het mentorschap voor één jaar opnieuw toegewezen, tegen de wil van de betrokkene. Daarbij krijgen de mentor en betrokkene een rapportageverplichting opgelegd.

Feiten en omstandigheden

Het mentorschap is voor één jaar ingesteld ten behoeve van betrokkene. Na een akkoord van de mentor en betrokkene is dit verlengd met één jaar. De Stichting Philadelphia helpt de mentor weloverwogen keuzes te maken.

Verzoek

In het mentorschapsverslag verzoekt de mentor het mentorschap opnieuw te verlengen. Philadelphia sluit zich in een begeleidend schrijven aan bij het verzoek, gezien de risico's van de beëindiging van het mentorschap voor betrokkene. De betrokkene wenst echter opheffing van het mentorschap, omdat zij meent weer zelfstandig haar niet-vermogensrechtelijke belangen te kunnen behartigen.

Beoordeling

De kantonrechter wijst erop dat de betrokkene zelfstandig wil gaan wonen met ambulante ondersteuning, maar dat zij meent dat de mentor haar hierin tegenwerkt. Het contact met de mentor iedere acht weken is beperkt en heeft volgens haar geen meerwaarde. De mentor vindt de situatie echter nog te wankel om zelfstandig te gaan wonen als alleenstaande moeder.

De kantonrechter overweegt dat onvoldoende is komen vast te staan dat de grond voor het instellen van het mentorschap niet meer aanwezig is en verlengt het mentorschap wederom met één jaar. In juni 2026 dienen de betrokkene en de mentor schriftelijk te rapporteren over het verloop en over de noodzakelijkheid van de voortzetting van het mentorschap.

Conclusie

Het verzoek tot verlenging van het mentorschap wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 16-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:3985

Zaaknummer: 25-4739

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Advies aan de Hoge Raad om het cassatiemiddel van de moeder betreffende haar verzoek tot herstel in ouderlijk gezag te verwerpen aan de hand van een toetsing van artikel 1:277 lid 1 BW. Dit artikel vraagt om een beoordeling van de actuele feiten en omstandigheden, ongeacht de impact van de toeslagenaffaire op de gezinssituatie.

Feiten en omstandigheden

De moeder en de vader van de minderjarige wonen niet samen. Na een ondertoezichtstelling is de minderjarige uit huis geplaatst. In 2012 is de moeder ontheven van het ouderlijk gezag en is een stichting tot voogdes benoemd. Tweemaal heeft de moeder de rechtbank verzocht om te worden hersteld in haar gezag, beide keren is het verzoek afgewezen en de betreffende beschikkingen zijn in hoger beroep bekrachtigd. Een nieuwe gecertificeerde instelling is vervolgens benoemd tot voogdes.

Deze procedure is ingeleid bij het verzoek van de moeder om te worden hersteld in het gezag, de uithuisplaatsing te beëindigen, het hoofdverblijf van minderjarige bij haar te bepalen en de ondertoezichtstelling op te heffen. De rechtbank had iedere beslissing aangehouden in afwachting van een psychodiagnostisch onderzoek en het verloop van de hulpverlening. In hoger beroep heeft het hof de moeder niet-ontvankelijk verklaard. Deze beschikking is vernietigd door de Hoge Raad in 2024. In de verwijzingsprocedure bij het gerechtshof Amsterdam heeft de moeder haar verzoeken uit het inleidend verzoek herhaald. Het hof heeft deze verzoeken van de moeder afgewezen. De moeder gaat hiertegen in cassatie. De gecertificeerde instelling voert geen verweer.

Cassatiemiddel

Op grond van artikel 1:277 lid 1 BW wil de moeder in het gezag worden hersteld. Ten eerste betoogt de moeder dat het hof haar verzoek volgens een onjuiste maatstaf heeft beoordeeld. Het hof is uitsluitend uitgegaan van de actuele feiten en omstandigheden, maar had er rekening mee moeten houden dat zij gedupeerde van de toeslagenaffaire is. De hierdoor ontstane financiële instabiliteit heeft geleid tot de uithuisplaatsing van minderjarige en de

onthefing van het ouderlijk gezag. Een kinderschermingsmaatregel op grond van de zorgelijke thuissituatie en verzwaarde opvoedbehoefte van minderjarige kan niet gerechtvaardigd zijn, omdat de overheid zelf verantwoordelijk draagt voor het ontstaan van deze situatie. Daarbij heeft het hof de afwijzing van zijn verzoek onvoldoende gemotiveerd.

Het tweede onderdeel van het cassatiemiddel ziet op het oordeel van het hof betreffende de verklaringen en rapporten van deskundigen die de moeder heeft ingebracht. Een deel van deze stukken is volgens de moeder niet kenbaar betrokken in de beoordeling. Daarnaast is het onbegrijpelijk dat het hof meer waarde hecht aan de opvoedkwaliteiten van de moeder in relatie tot de specifieke opvoedbehoefte van de minderjarige dan het advies van de deskundigen dat de minderjarige, gelet op alle relevante feiten en omstandigheden, het beste af is bij de moeder.

Bespreking van het cassatiemiddel

De procureur-generaal (P-G) benadrukt dat de toeslagenaffaire veel leed heeft veroorzaakt bij gedupeerde gezinnen, zoals het hof dit ook heeft gedaan. Aan de hand van verschillende rapporten beargumenteert hij dat de toeslagenaffaire weliswaar bestaande problematiek in de thuissituatie van gedupeerde gezinnen kan hebben verergerd, maar dat de kinderschermingsmaatregelen desalniettemin niet enkel zijn te herleiden tot de financiële problematiek die door de toeslagenaffaire veroorzaakt is. Uit rechtspraak van het EHRM volgt dat het scheiden van een minderjarige van zijn ouders op grond van een kinderschermingsmaatregel vanwege uitsluitend financiële problematiek in strijd is met artikel 8 EVRM. De P-G heeft uit de stukken van deze zaak niet kunnen opmaken dat de machtiging voor de uithuisplaatsing louter gebaseerd is op financiële problematiek. Er lijkt meer aan de hand te zijn.

Betreffende het eerste cassatiemiddel stelt de P-G voorop dat de rechter ex artikel 1:277 lid 1 BW nagaat of (a) herstel in het gezag in het belang is van de minderjarige en (b) de ouder duurzaam de verantwoordelijkheid voor de opvoeding van de minderjarige, bedoeld in artikel 1:247 lid 2 BW, kan dragen. Hoewel dit niet expliciet is, veronderstelt artikel 1:277 lid 1 BW dat een verzoek om herstel in het gezag wordt gedaan wanneer sinds de gezagsbeëindiging, ingevolge artikel 1:266 lid 1 BW, de omstandigheden van de gezinssituatie zijn gewijzigd. Uit de memorie van toelichting bij artikel 1:277 BW blijkt dat het belang van de minderjarige bij een gezonde toekomstige ontwikkeling centraal staat. Die toekomstgerichte benadering vraagt om een beoordeling van actuele feiten en omstandigheden. Toetsing aan de hand van de actuele stand van zaken sluit ook aan bij de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 8 EVRM. Hieruit volgt dat in geval van een schending van dit artikel als gevolg van de scheiding tussen de minderjarige en ouder(s) op grond van een ongerechtvaardigde

kinderbeschermingsmaatregel, dit niet noodzakelijkerwijs betekent dat zij herenigd zullen moeten worden. De belangen van de minderjarige om zijn feitelijke gezinssituatie te kunnen voortzetten, kunnen immers prevaleren boven de belangen van de ouder(s) bij gezinshereniging. Gelet op het voorgaande, is het hof terecht nagegaan of het verzoek van de moeder toewijsbaar is op grond van de actuele situatie, dat de moeder gedupeerde is van de toeslagenaffaire staat daaraan niet in de weg. Daarbij heeft het hof het opvoedings- en ontwikkelperspectief van minderjarige als uitgangspunt genomen. De conclusie van het hof betreffende het verzoek is begrijpelijk gemotiveerd, gezien het hof nog altijd kenbaar twijfelt aan de benodigde opvoedcapaciteiten van de moeder om te voorzien in de verzwaarde behoefte van de minderjarige.

Betreffende het tweede cassatiemiddel meent de P-G dat het hof de stukken die de moeder heeft ingebracht niet ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten. Het hof hoeft geen uitdrukkelijke aandacht te besteden aan stukken die zonder onderbouwing aangestipt worden in het appelschrift. Verder miskent de klacht dat artikel 1:277 lid 1 BW twee cumulatieve voorwaarden stelt. Dat de minderjarige volgens de ingebrachte stukken het beste af is bij de moeder, is hooguit relevant voor het criterium betreffende het belang van de minderjarige bij herstel, maar dit betekent nog niet dat voldaan is aan het tweede vereiste betreffende de opvoedvaardigheden van de moeder. Bij bestudering van de betreffende stukken blijkt dat deze onvoldoende informatie bevatten over de opvoedcapaciteiten van de moeder. Het hof heeft voldoende gemotiveerd dat hieruit niet gebleken is dat de moeder duurzaam in staat is de verantwoordelijkheid voor de opvoeding van de minderjarige te dragen.

Ten slotte merkt de P-G op dat de minderjarige in 2025 18 zal worden, waardoor zij niet langer onder gezag staat en van herstel in het gezag geen sprake meer kan zijn. Voor het geval de Hoge Raad na de 18e verjaardag uitspraak zal doen, rijst de vraag of de moeder nog belang heeft bij haar verzoek. Wel zou betoogd kunnen worden dat ook daarna de moeder een relevant belang blijft behouden om te laten beoordelen of de inmenging in haar familie- en gezinsleven gerechtvaardigd was.

Conclusie

De conclusie strekt tot verwerping.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-07-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:754

Zaaknummer: 25/00737

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming tot inschrijving basisschool (art. 1:253a lid 1 BW). Het hof kan niet vaststellen welk type onderwijs het beste bij het kind past en acht daarom de zorgverdeling en de woonsituatie van beide ouders doorslaggevend.

Feiten

De moeder en de vader hebben samen één minderjarig kind, over wie zij gezamenlijk het gezag uitoefenen. In eerste aanleg is aan de vader vervangende toestemming verleend om het kind in te schrijven op een basisschool.

Grieven

De moeder is het niet eens met de beslissing van de rechtbank en verzoekt deze te vernietigen. Zij verzoekt aan haar vervangende toestemming te verlenen om het kind in te schrijven op een basisschool.

Beoordeling

Het hof overweegt dat geschillen inzake de gezamenlijke uitoefening van het gezag op grond van artikel 1:253a lid 1 BW aan de rechter kunnen worden voorgelegd. Op grond van deze bepaling neemt het hof een beslissing als hem in het belang van het kind wenselijk voorkomt. Het hof stelt daarbij voorop dat het voor ouders van een kind van (bijna) vier jaar oud moeilijk is om te bepalen welk soort school het beste bij hun kind past. In dit geval verschillen de ouders van mening over de vraag welk type onderwijs past bij hun dochter. De Raad voor de Kinderbescherming heeft niet geadviseerd over de schoolkeuze, waardoor het voor het hof moeilijk is om te bepalen welk type onderwijs het beste aansluit bij het kind, nu en in de toekomst. Daarom wegen voor het hof andere argumenten dan de onderwijsmethode van de respectievelijke scholen zwaarder. Het hof overweegt vervolgens dat de dochter meer bij haar moeder dan bij de vader verblijft, waardoor de moeder haar vaker naar school zal brengen en weer zal ophalen. De school van voorkeur van de moeder is dicht bij de woning van de moeder dan die de vader wenst. Daarnaast acht het hof het van belang dat de woonsituatie van de moeder stabiel is. Het hof vindt de woonsituatie van de vader daarentegen onzeker en

onduidelijk. Niet duidelijk is geworden of en wanneer de vader met de dochter bij zijn moeder verblijft én wanneer hij met haar bij zijn nieuwe gezin verblijft. Het hof begrijpt dat de vader de wens heeft om met zijn gezin te verhuizen, maar het is voor het hof volstrekt onduidelijk of en zo ja, wanneer dat zal gebeuren en waar hij dan zal gaan wonen. Het hof laat daarom de huidige woonsituatie van de moeder zwaarder wegen dan de wens van de vader over zijn toekomstige woonsituatie. Gelet op het voorgaande, vindt het hof het van belang dat de school die de moeder voorstaat in de buurt ligt waar de moeder met de dochter woont. Het hof volgt de moeder in haar betoog dat het voor de dochter fijn is als zij in haar eigen buurt naar school gaat, zodat spelen met vriendjes en vriendinnetjes vanuit school makkelijker is. Omdat de moeder meer (doordeweekse) dagen de zorg draagt, zij een groter aandeel heeft in het halen en brengen en de woonsituatie van de moeder meer zekerheid biedt, acht het hof het in het belang van de dochter dat zij naar de door de moeder gewenste school gaat.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank en verleent de moeder vervangende toestemming voor het inschrijven van de dochter van partijen op de door haar gewenste school.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:3819

Zaaknummer: 200.349.159

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vader heeft door gelden op te nemen van de spaarrekening van zijn dochter niet als een goede bewindvoerder gehandeld en moet die gelden aan haar terugbetalen.

Feiten

De man en de vrouw hebben een relatie gehad, waaruit één minderjarig kind is geboren over wie zij gezamenlijk het gezag uitoefenen. De kantonrechter heeft in eerste aanleg de man veroordeeld om de door hem opgenomen spaargelden van zijn dochter terug te storten.

Grieven

De man verzoekt in hoger beroep de verzoeken af te wijzen, dan wel niet-ontvankelijk te verklaren.

Beoordeling

Het hof stelt voorop dat uit artikel 1:253i BW volgt dat de ouders met gezamenlijk gezag gezamenlijk het bewind voeren over het vermogen van hun minderjarige kind. Zij moeten zich daarbij als goed bewindvoerders gedragen (art. 1:253j BW). Op een geschil hierover is artikel 1:253a BW van toepassing (zie art. 1:253i lid 2 BW). Op grond van dit artikel neemt het hof een zodanige beslissing als hem in het belang van de minderjarige wenselijk voorkomt. Het hof overweegt dat vaststaat dat de man en de vrouw in 2017 een spaarrekening hebben geopend voor hun dochter. De man was daarvan beheerder en had als enige toegang tot die rekening. De rekening is in 2023 opgeheven en de man heeft destijds een bedrag van de rekening opgenomen. De man stelt dat hij dit bedrag heeft gebruikt om te voorzien in de kosten van verzorging en opvoeding van de dochter. Volgens het hof heeft de man met het opnemen van het geld van de spaarrekening van de dochter niet gehandeld als een goed bewindvoerder in de zin van artikel 1:253j BW. Ouders moeten namelijk vanuit hun eigen inkomsten of vermogen voldoen aan hun verplichting uit artikel 1:392 BW tot het verstrekken van levensonderhoud aan hun kinderen. Dat de man nog heeft gesteld dat hij met de opgenomen gelden ook de kosten van de huishouding heeft voldaan, doet daar niet aan af, omdat de partijen destijds geen gezamenlijke huishouding meer voerden en zelfs als dat het geval was

geweest, ook dan de man niet op goede wijze uitvoering heeft gegeven aan het bewind. Het is niet de bedoeling dat kosten van de huishouding van partijen met spaargeld van hun dochter worden voldaan. Het hof is van oordeel dat het bedrag dat de man van de spaarrekening heeft opgenomen weer terug moet komen bij zijn dochter. Partijen zijn overeengekomen dat de man het terug te betalen bedrag stort op de spaarrekening die de vrouw voor de dochter geopend heeft en waarover de vrouw het beheer heeft.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de kantonrechter en bepaalt dat de man binnen veertien dagen een bedrag dient te storten op de spaarrekening van de minderjarige.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:4135

Zaaknummer: 200.352.244/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding: verstek verleend. Vordering van vrouw om man te veroordelen zijn medewerking te verlenen aan religieuze echtscheiding toegewezen gezien onrechtmatige daad. Dwangsom gematigd.

Feiten

De man en de vrouw zijn in 2008 te Teheran gehuwd. Partijen hebben de Nederlandse nationaliteit. Bij beschikking van de rechtbank van 20 oktober 2017 is de echtscheiding uitgesproken en in 2018 ingeschreven bij de burgerlijke stand.

Geschil

De vrouw vordert de man te veroordelen medewerking te verlenen aan de religieuze echtscheiding onder verbeurte van een dwangsom.

Beoordeling

De Nederlandse rechter is bevoegd. Partijen hebben verblijfplaats in Nederland. De vorderingen van de vrouw tot medewerking aan de Iraanse religieuze echtscheiding zijn gebaseerd op onrechtmatige daad. De vrouw ondervindt de gevolgen van huwelijkse gevangenschap ex artikel 6e Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

Gelet op het verstek van de man ter zitting worden de vorderingen van de vrouw toegewezen.

De vrouw onderbouwt dat de echtscheiding is ingeschreven. De man weigert medewerking aan de religieuze echtscheiding. De vrouw stelt in huwelijkse gevangenschap te zijn, ex artikel 1:68 lid 2 BW en kan geen gebruik maken van haar rechten als gescheiden vrouw, zoals het aangaan van een nieuwe relatie. De man heeft geen belang bij het voortduren van het religieuze huwelijk. Zijn weigering is een onrechtmatige daad.

De rechter stelt dat bij het voortduren van het Iraanse huwelijk de rechten van de vrouw ontoelaatbaar worden ingeperkt. Uit artikel 1:68 lid 2 BW volgt dat partijen in een religieus huwelijk verplicht moeten meewerken aan de religieuze echtscheiding. De weigering van de man daarmee is onrechtmatig.

Het spoedeisend belang staat vast en de dwangsom wordt beperkt tot € 10.000.

De man wordt veroordeeld in de proceskosten.

Beslissing

De rechter veroordeelt de man tot medewerking aan de religieuze echtscheiding, tot betaling van een dwangsom bij niet-medewerking en betaling van de proceskosten.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 07-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:4296

Zaaknummer: C/02/435618 / KG ZA 25-238

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Procesrecht. Hoor en wederhoor bewindvoerder vader ten aanzien van door moeder bij laatste proceshandeling overgelegde stukken.

Feiten en uitgangspunten

De vader en de moeder hebben een relatie gehad. Daaruit zijn twee kinderen geboren. Het verblijf en het gezag liggen bij de moeder.

Bij beschikking van 6 juni 2023 heeft de kantonrechter de goederen van de vader onder bewind gesteld. De rechtbank wijst de in dit geding door de moeder verzochte kinderalimentatie af.

In de beschikking van 6 december 2023 verzoekt het hof de bewindvoerder verslag uit te brengen over het vermogen van de vader van 2020 tot heden met onderbouwing en toelichting over de draagkracht van de vader voor de kinderalimentatie. De bewindvoerder heeft met stukken geconcludeerd dat er geen draagkracht is bij de vader. De moeder overlegt bij brief van 8 maart 2024 stukken over vaders aanwezige vermogen.

Bij eindbeschikking van 26 juni 2024 bepaalt het hof dat de vader draagkracht heeft en stelt de kinderallimentatie vast.

Beoordeling

Onderdeel 1 van het middel betoogt dat het hof niet mocht uitgaan van de juistheid of het niet weersproken zijn van de stellingen van de moeder en de stukken bij brief van 8 maart 2024, zonder de vader of de bewindvoerder gelegenheid te geven een reactie daarop te geven.

De bewindvoerder heeft bij brief van 27 februari 2024 een besluit overgelegd van GR Ferm Werk over de uitkering van de vader op grond van de Participatiewet met vermelding van geen vermogen uit woning en dat de overige vermogensbestanddelen per 11 april 2023 € 66.537,34 debet bedraagt.

De moeder heeft bij brief van 8 maart 2024 gesteld en onderbouwd dat de vader uit de in 2021

twee percelen verkochte grond € 400.000 vrij op naam heeft. Vervolgens heeft het hof zijn eindbeschikking gegeven.

Het hof merkt op dat uit de stukken volgt dat de vader vermogen heeft van € 400.000. Het hof heeft de stellingen en het bewijs van de moeder hierover aan zijn oordeel ten grondslag gelegd. Het beginsel van hoor en wederhoor, neergelegd in artikel 19 Rv en artikel 6 lid 1 EVRM, brengt mee dat het hof hier niet van mocht uitgaan zonder de bewindvoerder gelegenheid te geven daarop te reageren. De klacht is gegrond.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking van 26 juni 2024 en verwijst het geding naar gerechtshof Amsterdam.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-07-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1130

Zaaknummer: 24/03480

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rijkswet op het Nederlanderschap. Erkenning binnen een jaar. Verzoek afgewezen.

Feiten en procesverloop

Verzoeker is geboren in 2003 en heeft de Surinaamse nationaliteit. Zijn vader kreeg de Nederlandse nationaliteit in 2010. De vader heeft verzoeker in 2013 erkend. Uit een verwantschapsonderzoek blijkt dat het vrijwel zeker is dat de vader de biologische vader is. In 2024 heeft verzoeker een aanvraag ingediend voor een Nederlands paspoort, hetgeen is afgewezen.

Verzoeker vraagt primair om vaststelling van zijn Nederlanderschap en subsidiair om vaststelling wanneer hij de Nederlandse nationaliteit heeft verloren.

Overwegingen en beoordeling

In geschil is of verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft. Artikel 3 lid 1 RWN ziet op de situatie dat de ouder ten tijde van de geboorte van het kind reeds de Nederlandse nationaliteit bezat. De vader verkreeg de nationaliteit echter pas in 2010, en verzoeker was ten tijde van de erkenning 9 jaar. Hij kan dus niet al vanaf zijn geboorte de Nederlandse nationaliteit hebben verkregen.

Op grond van artikel 4 lid 4 RWN wordt ook Nederlander de minderjarige vreemdeling die na zijn geboorte wordt erkend door een Nederlander, die zijn biologische ouderschap binnen één jaar na de erkenning aantoont. Deze termijn is opgenomen in het kader van de rechtszekerheid en is een wettelijk vereiste waarvan niet kan worden afgeweken. De Hoge Raad heeft in 2017 uitgebreid gemotiveerd dat dit vereiste niet strijdig is met de artikelen 8 en 14 EVRM, artikel 6 Europees Verdrag inzake Nationaliteit of beginsel 11 van Aanbeveling CM/Rec(2009)13 (ECLI:NL:HR:2017:570).

Het DNA-rapport waaruit de biologische verwantschap blijkt is pas elf jaar na de erkenning overgelegd en voldoet aldus niet aan de eenjaartermijn. De erkenning heeft er dus niet toe geleid dat verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft gekregen.

Voor het overige is het verzoek niet onderbouwd. Het verzoek om vaststelling van het Nederlanderschap wordt afgewezen.

Ook het verzoek om de IND te veroordelen in de proceskosten wordt afgewezen. In de processtukken worden standpunten ingenomen zonder enige toelichting. De advocaat verscheen zonder bericht aan de rechtbank of zijn cliënt niet ter zitting. Deze wijze van procederen voldoet niet aan de kwaliteit die mag worden verwacht van een advocaat en is voor verzoeker bijzonder kwalijk.

Beslissing

De rechter wijst het verzochte af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 17-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:11394

Zaaknummer: C/09/665176 / HA RK 24-215

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gecombineerde geslachtsnaam. Ontbreken wettelijke grond is reden om verzoek doorhaling geboorteakte onder gelijktijdige aanvulling van het register met een andersluidende akte af te wijzen. Ten onrechte opgemaakte akte van naamskeuze kan in dit uitzonderlijke geval in stand blijven gelet op het vertrouwensbeginsel.

Feiten en procesverloop

De officier van justitie heeft de rechtbank verzocht een geboorteakte met latere vermelding van naamskeuze door te halen, onder gelijktijdige aanvulling van het register met een andere geboorteakte. De ouders stemmen in met het verzoek.

De ouders hebben op 22 maart 2024 digitaal geboorteaangifte gedaan (art. 1:19e lid 1 BW) en daarbij gekozen voor de gecombineerde geslachtsnaam. Voor kinderen geboren vanaf 1 januari 2024 staat de wet registratie van een gecombineerde geslachtsnaam alleen toe uiterlijk op de dag van de geboorteaangifte. Bij een elektronische aangifte is het echter niet mogelijk direct een naamskeuze te doen. Vervolgens is alleen de geslachtsnaam van de vader opgenomen in de geboorteakte. De ambtenaar heeft de ouders hiervan niet op de hoogte gebracht. Op 15 april 2024 hebben de ouders door middel van het opmaken van een akte van naamskeuze alsnog de gecombineerde geslachtsnaam vastgelegd.

Overwegingen en beoordeling

De rechtbank overweegt dat de akte van naamskeuze, gelet op de wet, te laat – want ná de geboorteaangifte – en onterecht is opgemaakt. De rechtbank begrijpt dat de officier en de ambtenaar hebben gezocht naar een manier om een gemaakte fout te herstellen. Toewijzing van het verzoek betekent dat een nieuwe fout zou worden toegevoegd aan de akte, namelijk het antidateren daarvan. Bij gebreke van een deugdelijke en rechtmatige grondslag wordt dit verzoek afgewezen.

Gelet op het in dit uitzonderlijke geval geldende vertrouwensbeginsel kunnen de – weliswaar onterecht opgemaakte – akte van naamskeuze en de latere vermelding betreffende

naamskeuze in stand blijven. Daartoe overweegt de rechtbank dat door de gemeente zonder enig voorbehoud een akte van naamskeuze is opgemaakt, en de gecombineerde geslachtsnaam ook in de BRP is opgenomen. Daarmee is bij de ouders het gerechtvaardigde vertrouwen gewekt dat zij rechtsgeldig hebben gekozen voor de gecombineerde geslachtsnaam.

Beslissing

De rechtbank wijst het verzoek af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:7298

Zaaknummer: C/10/697649 / FA RK 25-2801

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgang- en informatieregeling ten aanzien van kind dat onder voogdij staat. Het recht van de moeder op bescherming van haar gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM brengt mee dat zij recht heeft op informatievoorziening door de voogd over haar kind op dezelfde wijze als een ouder zonder gezag.

Feiten

De moeder heeft samen met de vader drie kinderen, waarvan er nog één minderjarig is. Het gezag van de ouders over de (destijds) minderjarige kinderen is in 2018 beëindigd en SAVE is benoemd tot voogd. De minderjarige woont op een woongroep.

Verzoeken

De verzoeken van de moeder over het gezag, de hoofdverblijfplaats en de bijzondere curator zijn afgewezen. De verzoeken over de omgangs- en informatieregeling zijn aangehouden en daarover moet de rechtbank nog beslissen.

Beoordeling

De rechtbank overweegt dat de minderjarige op een woongroep woont en al enige tijd elk weekend van vrijdag uit school tot zondagavond bij de moeder verblijft. SAVE heeft daarover geen grote zorgen, maar wil wel graag meer zicht op de situatie bij de moeder. SAVE heeft een organisatie bereid gevonden om de omgang tussen de minderjarige en de moeder te observeren en wil pas daarna een definitief standpunt innemen over de omgang. De rechtbank vindt het echter in het belang van de minderjarige en de moeder dat er duidelijkheid komt over de omgang en legt die daarom vast op grond van artikel 1:377a BW. De rechtbank heeft begrepen dat de minderjarige het fijn vindt om in de weekenden bij de moeder te zijn. Over deze weekenden heeft SAVE geen concrete grote zorgen geuit en de omgang tijdens de weekenden lijkt geen negatieve weerslag te hebben op de minderjarige. De rechtbank zal de omgang dan ook op die manier vastleggen. De rechtbank kan echter niet beoordelen of verdere uitbreiding van de omgang in het belang van de minderjarige is, dat is aan SAVE. SAVE

kan in die afweging ook de resultaten van de observaties betrekken. Ten aanzien van de vakanties heeft de rechtbank begrepen dat het SAVE, de woongroep en de moeder lukt om daarover samen afspraken te maken. De rechtbank vindt het in het belang van de minderjarige dat dat in het vervolg ook zo plaatsvindt. Als de moeder, de woongroep en SAVE er niet uitkomen, dan beslist SAVE als voogd.

Ten aanzien van het verzoek om een informatieregeling vast te stellen overweegt de rechtbank dat het recht op informatie en consultatie van een ouder zonder gezag terwijl het kind onder voogdij staat van een gecertificeerde instelling, niet in de wet is geregeld. De rechtbank is van oordeel dat het recht van de moeder op bescherming van haar gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM meebrengt dat zij recht heeft op informatievoorziening door SAVE op dezelfde wijze als een ouder zonder gezag. Dit is geregeld in artikel 1:377b BW. Op grond van dit artikel stelt de rechtbank een informatieregeling vast waarin SAVE de moeder van informatie over de minderjarige moet voorzien. Nu het gaat om gewichtige aangelegenheden met betrekking tot de minderjarige vindt de rechtbank informatieverstrekking eens per drie maanden voldoende. Dit omdat de informatie gaat over de grote lijnen van de ontwikkeling van de minderjarige.

Conclusie

De rechtbank stelt een omgangsregeling vast tussen de moeder en de minderjarige en een informatieregeling tussen de moeder en SAVE.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:2765

Zaaknummer: C/16/577716 / FO RK 24-836

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ouders verschillen van mening over de in de beschikking van de rechtbank neergelegde afspraken, met name ten aanzien van de opvang van hun zoon door familieleden van de moeder die lid zijn van de Scientologykerk. Moeder klaagt over de beoordeling en motivering door het hof en stelt dat sprake is van een schending van haar grondrechten, te weten artikel 8, 9 en 14 EVRM.

Feiten

De ouders hebben samen één minderjarig kind, een zoon, waarover zij gezamenlijk het gezag uitoefenen. Het kind heeft zijn hoofdverblijfplaats bij de moeder. In eerste aanleg hebben de ouders volgens de beschikking van de rechtbank overeenstemming bereikt over de opvang van hun zoon door anderen. De rechtbank heeft vastgelegd dat de zoon niet zal worden opgevangen door leden van de Scientologykerk. Deze door de rechtbank in de beschikking neergelegde afspraak wordt door de moeder in hoger beroep betwist: zij graag wil dat familieleden die lid zijn van de Scientologykerk de zoon van partijen wél kunnen opvangen. Daar is de vader het weer niet mee eens. Het hof heeft bepaald dat de zoon van partijen niet zal worden opgevangen door familieleden die lid zijn van de Scientologykerk.

Cassatiemiddel

Het cassatiemiddel van de moeder bestaat uit drie onderdelen. De eerste twee middelen hebben betrekking op de uitleg door het hof van de afspraak tussen de ouders in eerste aanleg over de opvang van hun zoon (het eerste middel) en de motivering van het hof dat de zoon niet zal worden opgevangen door familieleden die lid zijn van de Scientologykerk (het tweede middel). Het derde middel betoogt dat de manier waarop het hof de opvangmogelijkheden heeft beperkt een schending van de grondrechten van de moeder, meer in het bijzonder artikel 8, 9 en/of 14 EVRM, oplevert.

Beoordeling

De advocaat-generaal (A-G) stelt bij de beoordeling van het eerste middel voorop dat de

rechter een verplichting heeft om voorafgaand aan de beslissing over een geschil over de gezamenlijke uitoefening van het gezag een vergelijk tussen de ouders te beproeven (art. 1:253a lid 5 BW). Indien dit tot afspraken leidt, worden deze vastgelegd. Daarvoor bestaan twee mogelijkheden. De eerste mogelijkheid is dat de afspraken (zie art. 89 lid 1 Rv en art. 279 lid 6 Rv) worden neergelegd in een in executoriale vorm uitgegeven proces-verbaal dat door de rechter en ouders wordt ondertekend. Volgens de A-G ontbreekt het in de praktijk echter vaak aan tijd om een dergelijk proces-verbaal op te maken. De tweede mogelijkheid om afspraken van de ouders vast te leggen bestaat eruit dat de rechter deze in eigen woorden weergeeft in de beschikking. Door in het dictum te beslissen conform de afspraken voorziet de rechter deze van een executoriale titel. Een partij heeft echter alleen iets aan een executoriale titel als er iets in rechte valt af te dwingen. Veel afspraken over gezagsgeschillen lenen zich minder goed voor afdwingbaarheid in rechte. Het komt in die gevallen daarom ook voor dat de rechter volstaat met een weergave van de gemaakte afspraken in de overwegingen (in het lichaam van) van de beschikking, zonder opneming daarvan in het dictum. Het doel daarvan is niet het verlenen van een executoriale titel, maar het bevestigen van de afspraken.

De A-G gaat vervolgens in op de klachten uit het eerste middel. De eerste klacht van dat middel houdt in dat het hof de Haviltex-maatstaf had moeten toepassen bij het beantwoorden van de vraag wat partijen ter zitting in eerste aanleg zijn overeengekomen. Deze klacht faalt. Weliswaar expliciteert het hof niet uitdrukkelijk welke uitlegmaatstaf het aanlegt, maar dat enkele gegeven maakt op zichzelf niet dat het hof die maatstaf heeft miskend. Ten tweede wordt geklaagd dat de overweging van het hof, dat beide partijen blijkens de processtukken en het gestelde ter zitting bij de rechtbank geen bezwaar hebben tegen de afspraak dat hun zoon niet zal worden opgevangen binnen de Scientologykerk of door leden daarvan, onjuist en/of onbegrijpelijk is. De A-G vat deze klacht zo op dat de moeder betoogt dat zij in hoger beroep wél bezwaar heeft gemaakt tegen deze afspraak. Deze klacht slaagt: het hof had de stellingen van de moeder in zijn oordeel dienen te betrekken. Het hof heeft in zijn oordeel echter niet kenbaar de door de moeder aangevoerde bezwaren betrokken. De A-G heeft de indruk dat het hof de toets van de afspraak van partijen beperkt heeft gehouden, omdat het slechts wilde vaststellen dát er een geldige afspraak lag, die al in eerste aanleg heeft geleid tot het vervangen van de afspraken over opvang in het ouderschapsplan. Maar ook dan stond het de moeder vrij om in hoger beroep te verzoeken de bedoelde passage te schrappen. Het hof heeft dit verzoek in behandeling genomen en had dit in zijn volledigheid moeten beoordelen. De derde klacht sluit aan bij de tweede klacht en slaagt daarom ook. De vierde en vijfde klacht van het eerste middel richten zich op de overweging van het hof dat gesteld noch gebleken is dat rond de totstandkoming van de afspraken in eerste aanleg sprake is van wilsgebreken of van gewijzigde omstandigheden. Deze klachten falen, nu deze een beroep op het uiteenlopen van wil en verklaring en op artikel 8, 9 en 14 EVRM in samenhang met artikel 3:40 BW inhouden.

De bestreden overweging heeft evenwel betrekking op wilsgebreken (en gewijzigde omstandigheden). Bij wilsgebreken gaat het om gevallen waarin wil en verklaring wel overeenkomen, maar waarin die wil gebrekkig is gevormd. Dat het hof in de in het middel aangehaalde stellingname van de moeder niet een beroep op wilsgebreken heeft herkend, is niet onbegrijpelijk.

Het eerste middel richt zich ook tegen de overweging van het hof dat partijen blijkens de processtukken en het ter zitting gevoerde debat van mening verschillen over de vraag of de opvang van hun zoon kan worden verzorgd door familieleden die lid zijn van de Scientologykerk. Volgens het middel is dit oordeel onbegrijpelijk in het licht van hetgeen de vader ter zitting in eerste aanleg heeft verklaard, te weten dat hij er geen enkel bezwaar tegen heeft als de zoon door familie wordt opgevangen. Volgens de A-G faalt deze klacht, omdat tijdens de behandeling in hoger beroep de discussie is gevoerd of het kind kon worden opgevangen door familieleden die lid zijn van de Scientologykerk en in dat kader de overweging van het hof niet onbegrijpelijk is. Voor zover het eerste middel nog beoogt te klagen dat het hof een te beperkte uitleg heeft gegeven aan het geschil tussen partijen, omdat zij ook van mening verschillen over de vraag of de minderjarige kan worden opgevangen binnen de Scientologykerk als de moeder daar aanwezig is dan wel of de minderjarige kan worden opgevangen door leden van de Scientologykerk in het algemeen, faalt deze klacht reeds, omdat niet blijkt dat het hof tot uitdrukking heeft willen brengen dat partijen *uitsluitend* over de daar genoemde vraag van mening verschillen.

Het tweede onderdeel richt zich tegen de afwijzende beslissing van het hof op het aanvullende verzoek van de moeder om te bepalen dat familieleden die lid zijn van de Scientologykerk de minderjarige mogen opvangen. Bij de bespreking van dit middel stelt de A-G voorop dat op grond van artikel 1:253a lid 1 BW in geval van gezamenlijke uitoefening van het gezag geschillen hieromtrent op verzoek van de ouders of van een van hen aan de rechtbank kunnen worden voorgelegd. De rechtbank neemt een zodanige beslissing als haar in het belang van het kind wenselijk voorkomt. Volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad moet de rechter bij zijn beslissing over dergelijke gezagsgeschillen alle omstandigheden van het geval in acht nemen, wat er in voorkomend geval ook toe kan leiden dat andere belangen zwaarder wegen dan het belang van het kind, hoezeer ook dat belang een overweging van de eerste orde dient te zijn bij de te verrichten afweging van belangen. De rechter dient dus, aan de hand van alle omstandigheden van het geval, een afweging te maken van de belangen van elk van de ouders en van het kind. Het hof heeft deze maatstaf miskend, dan wel zijn beslissing onvoldoende gemotiveerd. In zijn beslissing heeft het hof immers niet uitdrukkelijk de persoonlijke omstandigheden van de moeder en de in verband daarmee door haar genoemde praktische bezwaren, indien de minderjarige niet door familieleden die lid zijn van

de Scientologykerk mag worden opgevangen, in zijn afweging betrokken, zodat de hierop gerichte klachten van het middel doel treffen.

De andere klachten uit het tweede onderdeel falen. De eerste klacht die in dat opzicht faalt is de klacht dat voor zover het hof tot uitdrukking heeft willen brengen dat de opvang door familieleden niet tot het familieleven van de minderjarige behoort, dit onjuist en/of onbegrijpelijk is. Deze klacht gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden overweging. Het hof heeft een belangenafweging gemaakt en daarbij het belang van de moeder en de minderjarige om contact te hebben met familieleden enerzijds en het bezwaar van de vader tegen de Scientologykerk anderzijds tegen elkaar afgewogen. De overweging bevat geen aanknopingspunten dat het hof van oordeel is dat opvang van de minderjarige door familieleden niet tot het familieleven van de minderjarige behoort. De tweede klacht stelt dat voor zover het hof tot uitdrukking heeft willen brengen dat de minderjarige alleen contact mag hebben met familieleden die lid zijn van de Scientologykerk in het bijzijn van de moeder, dit een schending oplevert van artikel 8 en/of 9 EVRM in samenhang met artikel 14 EVRM. Bovendien is het hof dan buiten de grenzen van de rechtsstrijd getreden, omdat in appel de vraag naar het contact tussen de minderjarige en zijn familieleden niet voorlag. Ook deze klachten falen. In het desbetreffende onderdeel van de bestreden uitspraak draait het om de vraag of familieleden die lid zijn van de Scientologykerk de *opvang* van de minderjarige mogen verzorgen als de moeder afwezig is. Het is echter volgens de A-G te kort door de bocht om het oordeel van het hof zo te verstaan dat de minderjarige alleen *contact* mag hebben met familieleden die lid zijn van de Scientologykerk in het bijzijn van de moeder. De vraag naar *contact* tussen de minderjarige en de familieleden lag – zoals het middel terecht zelf opmerkt – als zodanig in hoger beroep niet voor. Dan betoogt het tweede onderdeel nog dat, anders dan het hof in aanmerking lijkt te nemen, de moeder nimmer heeft betoogd dat de minderjarige zou *moeten* worden opgevangen door familieleden. De strekking van het verzoek van de moeder was dat zij de vrijheid wilde hebben om binnen haar netwerk opvang voor de minderjarige te verzorgen en daarbij dus ook, als dat noodzakelijk is, van opvang door familieleden gebruik wil maken. Voor zover dit betoog al als een klacht kan worden aangemerkt, faalt deze, omdat uit niets blijkt dat het hof de stellingname van de moeder daadwerkelijk zo beperkt heeft opgevat als het onderdeel veronderstelt.

Voorts klaagt het tweede onderdeel dat, voor zover het hof in aanmerking heeft genomen dat de vader gemotiveerd heeft betoogd dat de Scientologykerk grote en door hem ongewenste invloed zou uitoefenen op de minderjarige, dit onbegrijpelijk is, althans dat het hof te lichte eisen heeft gesteld aan de op de vader rustende stelplicht. In dat licht is ook de overweging dat de moeder die algemene stellingen onvoldoende heeft betwist onjuist en onbegrijpelijk. Daarnaast is het standpunt van de vader niet consistent. De A-G behandelt deze klachten

gezamenlijk. De stellingname van de vader tijdens de eerste aanleg met betrekking tot zijn bezwaar tegen de Scientologykerk is summier te noemen. In hoger beroep heeft de vader iets uitgebreider stelling ingenomen. Van de zijde van de vader zijn enerzijds (en met name) bezwaren geuit tegen de Scientologykerk in zijn algemeenheid. Anderzijds heeft de vader enkele (niet nader onderbouwde) opmerkingen gemaakt over specifieke familieleden aan moederszijde. De stellingen van de laatstgenoemde categorie spelen in de motivering van het hof echter geen rol. De overwegingen van het hof dat de vader gemotiveerd heeft betoogd dat de Scientologykerk grote, door hem ongewenste, invloed zou uitoefenen op de minderjarige en dat deze invloed sterk is en het niet gemakkelijk is zich daaraan te onttrekken en dit onvoldoende door de moeder is betwist, hebben betrekking op de Scientologykerk in zijn algemeenheid. Aan deze algemene overwegingen heeft het hof vervolgens consequenties verbonden voor de situatie van de minderjarige en diens familieleden die lid zijn van de Scientologykerk. De vraag of de motivering die consequentie kan dragen, is geen onderdeel van de klachten: het gaat daarin immers uitsluitend over de overwegingen die feitelijk van aard zijn en voorbehouden zijn aan de rechter die over de feiten oordeelt. Ook de klacht van de moeder ten aanzien van het oordeel van het hof over haar verweer tegen de stelling van de vader faalt. Het antwoord op de vraag of een partij een stelling van de wederpartij voldoende gemotiveerd heeft betwist, behelst een aan de feitenrechter voorbehouden oordeel, dat in cassatie alleen op begrijpelijkheid kan worden onderzocht. Het oordeel van het hof dat de moeder de stelling van de vader onvoldoende heeft betwist, is niet onbegrijpelijk.

Het derde onderdeel van het cassatiemiddel is gericht tegen de uitleg van de partijafpraak en wat het hof daarover heeft bepaald. Dit onderdeel klaagt dat de wijze waarop het hof de opvangmogelijkheden heeft beperkt leidt tot een schending van de grondrechten, in het bijzonder die van artikel 8 en/of 9 en/of 14 EVRM, van de moeder. Daarover overweegt de A-G dat klachten die erop neerkomen dat (de inhoud van) die afspraken een ongeoorloofde beperking van de door artikel 8, 9 en/of 14 EVRM gewaarborgde rechten met zich brengen, op zichzelf de uitleg door de rechter niet aantasten. De klachten stuiten daarop af. Wat betreft het beroep dat wordt gedaan op artikel 8 respectievelijk artikel 9 EVRM komt daar nog bij dat het hof geen oordeel heeft gegeven over de voor de moeder belangrijke vraag of familieleden die lid zijn van de Scientologykerk de minderjarige mogen opvangen en of de minderjarige in de Scientologykerk mag worden opgevangen als de moeder elders in het gebouw bezigheden heeft. Om deze reden kunnen deze klachten niet slagen. Dan zijn nog over de op schending van artikel 8 EVRM respectievelijk artikel 14 EVRM gebaseerde klachten. Deze klachten hoeven in dit stadium volgens de A-G geen behandeling, omdat tegen de rechtsoverweging waarop deze klachten zich richten al een andere klacht slaagt en de bestreden beschikking reeds daarom niet in stand kan blijven.

Conclusie

De conclusie strekt tot vernietiging van de beschikking van het gerechtshof Den Haag en tot verwijzing.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-06-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:702

Zaaknummer: 24/04327

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap. Discussie over het al dan niet verzwijgen van een bankrekening, fokkerij, BMW en crypto door de vrouw, de waarde van een volkstuinhuis, de waarde van een Mercedes, de waarde van vier katten en de waarde van de eenmanszaak van de vrouw.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn met elkaar gehuwd in algehele gemeenschap van goederen. In 2017 zijn ze feitelijk uit elkaar gegaan en in 2024 is de echtscheidingsbeschikking ingeschreven. Deze zaak gaat over de verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap.

Grieven

De grieven van zowel de vrouw als de man zien op een andere verdeling van de huwelijksgemeenschap dan de rechtbank heeft beslist. De discussie ziet met name op het al dan niet verzwijgen van een bankrekening, fokkerij, BMW en crypto door de vrouw, de waarde van een volkstuinhuis, de waarde van een Mercedes, de waarde van vier katten en de waarde van de eenmanszaak van de vrouw.

Beoordeling en motivering

Verzwijging van een bankrekening, fokkerij, BMW en crypto

De man stelt dat de vrouw een bankrekening, fokkerij, BMW en crypto verzwegen heeft en dat het aandeel van de vrouw in deze gemeenschappelijke goederen aan de man wordt verbeurd (art. 3:194 lid 2 BW). De grief treft geen doel. De bankrekening en BWM waren bij beide partijen bekend en van een fokkerij was geen sprake. Ook was de man op de hoogte van de crypto-investering en het feit dat deze op de peildatum geen waarde meer vertegenwoordigde.

Volkstuinhuis

Volgens de vrouw is het tuinhuis meer waard dan de man beweert. Het hof oordeelt dat de man voldoende heeft aangetoond dat hij het volkstuinhuis heeft verkocht voor € 25.000 en dat

er een lening is van € 15.000.

Mercedes

De vrouw stelt dat de Mercedes € 12.000 waard is. Volgens de man is de auto getaxeerd op € 7.600. Het hof is van oordeel dat de man de waarde van de Mercedes voldoende heeft onderbouwd.

Kattenfokkerij

De vrouw heeft een kater en vier poezen. De man stelt dat er sprake is van een fokkerij ter waarde van € 15.000. Het hof oordeelt dat het hebben van een kater en vier poezen waarvan er twee gesteriliseerd zijn, niet als fokkerij te kwalificeren valt. Het hof gaat uit van een totale waarde van € 1.600 voor de katten.

Eenmanszaak

De vrouw heeft een B&B. De discussie gaat over de waarde van deze eenmanszaak. Het hof oordeelt dat het saldo van de bankrekening hoger is dan de rechtbank aanvankelijk heeft vastgesteld, dat er geen goodwill is omdat de B&B inmiddels gestopt is en dat de opbrengst van de verkochte goederen meegenomen moeten worden in de verdeling.

Beslissing

Het hof vernietigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 25-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:1195

Zaaknummer: 200.340.102/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verdeling van sieraden na echtscheiding volgens Turks recht.

Feiten en omstandigheden

De vrouw en de man zijn in 2019 met elkaar gehuwd in Turkije. De vrouw heeft de Nederlandse en Turkse nationaliteit en de man enkel de Turkse nationaliteit. In 2024 zijn partijen gescheiden. In deze zaak gaat het om een geschil over de verdeling van gouden sieraden (vier armbanden, een gouden ketting en de trouwring van de vrouw).

De rechtbank oordeelt dat zowel aan de man als aan de vrouw de helft van de sieraden wordt toegedeeld, zonder verrekening.

Grieven

De vrouw verzoekt de sieraden aan haar toe te delen omdat het goud tot haar persoonlijke vermogen behoort. Subsidiair verzoekt ze om verdeling van de trouwring van de man en alle gouden munten die op het huwelijksfeest zijn geschonken.

Beoordeling en motivering

Het hof oordeelt dat in deze zaak Turks recht van toepassing is. Tussen partijen geldt het wettelijke systeem. In dat systeem wordt onderscheid gemaakt tussen verwervingen en persoonlijk vermogen. Verwervingen zijn vermogensbestanddelen die iedere echtgenoot gedurende het regime van verwervingsdeelneming onder bezwarende titel heeft verkregen. Tot het persoonlijk vermogen behoort op grond van de wet onder meer het vermogen dat ieder van partijen voor het huwelijk al had en het goed dat alleen voor persoonlijk gebruik door een van de echtgenoten bestemd is. Alleen verwervingen moeten bij scheiding verrekend worden. De vrouw stelt dat de sieraden tot haar persoonlijk vermogen behoren en dus niet voor verdeling of verrekening in aanmerking komen.

Sieraden zijn over het algemeen goederen die alleen bestemd zijn voor persoonlijk gebruik van een van de echtgenoten. Dat geldt naar het oordeel van het hof zeker voor de sieraden waar het in dit hoger beroep om gaat. De vrouw heeft die sieraden en draagt deze. Met de vrouw is het hof daarom van oordeel dat de sieraden tot het persoonlijk vermogen van de

vrouw behoren en daarmee niet voor verdeling of verrekening in aanmerking komen.

Daarnaast heeft de vrouw met overgelegde beelden laten zien dat zij de sieraden tijdens het huwelijksfeest heeft gekregen en dat dit feest plaatsvond voorafgaand aan de eigenlijke huwelijksvoltrekking. De sieraden waren dus al eigendom van de vrouw vóór de huwelijksvoltrekking en behoren ook op die grond tot het persoonlijk vermogen van de vrouw.

Beslissing

Het hof vernietigt de beschikking en verklaart voor recht dat de sieraden tot het persoonlijk vermogen van de vrouw behoren en dat deze daarom niet verdeeld of verrekend hoeven te worden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:3922

Zaaknummer: 200.348.507/01

Wetsartikelen: